

Pogumna Anka.

Po vam pravim, take ni nikjer!
 Lepa kakor sveža roža v vrtu,
 zala kot na vzhodu rdeča zarja,
 a neustrašena ko mož!

Da, neustrašena ko malokdo!
 Doli za vasjo k studencu, čujte!
 ko nobena, ona gre po vode,
 naj še bolj bo temna noč.

Stare mamke in dekleta vsa
 si ščebljajo o skrivnostnih vilah,
 ki preže po noči na dekleta,
 Anka pa se ne boji.

Še možaki, da ne govorim
 o mladeničih nevstrašenih vam,
 hvalijo in čudijo se Anki,
 da se ne boji noči . . .

Zadnjič pa sem se zapoznil bil.
 Kasno v noč sem vračal se iz mesta,
 pred vasjo sem moral prek studenca,
 če sem hotel v svojo vas.

Pa ko grem počasi, kaj zazrem?
 Anka, in . . . kaj da ni bilo strah je,
 strah po vode iti v pozni noči?
 Spremljal jo je ljubček njen. —

Stanko Stanič.

